

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Admirandvm vindictae divinae theatrvm

Tympe, Matthäus

Monasterii Westphaliae, 1611

Iniustitia

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51314)

dunt Hebraei ideo ægrotasse Ezechiam, quoniam post inauditam victoriam Iudæorum, & Assyrii regis interitum non cecinerit laudes domino, quas cecinit Moyfes Pharaone submerso, & Debbora interfecto Syfara, & Anna genito Samuele, &c.

Iudas proditor suspensus crepuit medius. de quo S. Ambrosius. Conuiujs amicitia venenum malitia miscuit. itaque sic ait Dominus (Psal. 54. vers. 14.): Tu vero, &c. Et: illud plus confutat ingratum quod eum tradit qui cum esset Dei filius, propter nos filius hominis esse voluit q. d. propter te suscepi ingratus quod tradis in hypocrisi.

lib. 11. com-
men. in E.
sa. c. 39.

4.
lib. 1. de
virginib.

lib. 10. in
Luc. in ca.
22. Luc. ad
verba Chris-
ti: filiū ho-
minis tra-
dis,

POENAE INIVSTITIAE.

CVM Sidonius (Episcopus Arvernensis) sanctam ageret in sæculo vitam, ait Gregorius, surrexere cōtra eum duo presbyteri, & ablata ei omni potestate à rebus Ecclesiæ, arctum ei victum & tenuem relinquentes, ad summam eum contumeliam redegere. Sed non longi temporis spatio inultam eius iniuriam diuina voluit sustinere clementia. Nam vnus ex his nequissimis, & indignis dici presbyteris, cum ante noctem minatus fuisset eum de Ecclesia velle extrahere, signum ad matutinas audiens fuisse commotum, feruens felle contra sanctum Dei surrexit, hoc iniquo corde explere cogitans quod die

I.
Baron. an.
Chr. 484.
de gestis
Franc. li. 2.
c. 23.
Que passus
Sidonius à
pauis pres-
byteris.

precedente tractauerat, ingressus autem in
 cellam suam, dum ventrem purgare nite-
 rit, spiritum exhalauit. Expectabat enim
 foris cum cereo dominum egressurum, cum
 aduenerat lux, & satellites eius, id est, alii
 byter, mittit nuncium, dicens; veni, ne tar-
 ueris, ut quæ nobis die hesternæ conuenire
 pariter expleamus. Sed cum responsio
 differret exanimis, eleuato puer velo offi-
 periit dominum super cellulam secessu-
 functum. Vnde indubitatum est non minus
 criminis hunc reum esse quam Arium, cui
 cui similiter in secessu fuere interna depre-
 per partes inferiores egesta, quia nec ista
 ne hæresi potest accipi, ut in Ecclesia non
 bediatur sacerdoti Dei, cui ad pascendum
 ues commissæ sunt, & ille se ingerat potestati
 cui neque à Deo neque ab hominibus aliquid
 est commissum. Dehinc beatus sacerdos, ut
 adhuc manente nihilominus inimico, suæ
 situitur potestati. Factum est autem post
 ut accedente febre ægrotare cœpisset. Quo-
 gat suos ut eum in Ecclesiam ferrent, cum
 illuc illatus fuisset, cōueniebat ad eum multi-
 tudo virorū ac mulierum, simulq; etiam
 fantium plangentium atque dicentium. Qu-
 nos deseris, pastor bone, vel cur nos quæ-
 phanos derelinquis? Nunquid erit nobis
 transitum tuum vita? nunquid erit post-
 dum qui nos sapientiæ sale sic condiat
 Dominici nominis timorem talis prudens

Quid Sido-
 nius dicit
 obitarius.

ratione redarguat? Hæc & his similia populis cum magno fletu dicentibus, tandem sacerdos, spiritu in se sancto influente respondit, nolite timere ô populi: ecce frater meus Aprunculus viuit, & ipse erit sacerdos vester. Qui non intelligentes putabant eum loqui aliquid in extasi. Quo migrante, presbyter ille nequam alter ex duobus qui remanserat protinus omnem facultatem Ecclesiæ tanquam si iam Episcopus esset, inhians cupiditate præoccupat, dicens, Tandem respexit in me Deus, cognoscens me iustiorē esse Sidonio, largitusq; est mihi hanc potestatem.

Cumq; per totam urbem superbus ferretur adueniente die Dominico, quæ imminēbat post transitum sancti viri, præparato epulo iussit cunctos ciues in domo Ecclesiæ inuitari despectisq; senioribus primus recumbit in toro. Cui oblato pincerna poculo ait: Domine mi, vidi somnium, quod si permittis edicam. videbam hæc nocte dominica, & ecce erat domus magna, & in domo erat thronus positus in quo quasi iudex residebat cunctis potestate præstantior, cui assistebant multi sacerdotum in albis vestibibus, sed & promiscuæ populorum turbæ valde innumerabiles. Verum cum hæc trepidus contemplerer, conspicio eminus inter eos beatum astare Sidonium, & cum presbytero illo tibi charissimo qui ante hos paucos annos de hoc mundo migravit attentē litigantem, quo deuictō, iubet

Visio de
diuino
iudicio.

Rex vt in imis carceris angustijs retrudens
ablatoque isto contra te iterum suggerit
cens, te in eo scelere, propter quod ille
damnatus fuerat, fuisse participem. Vnde
vbi iudex quem ad te transmitteret solus
cœpit inquirere, ego me inter reliquos
culere cœpi, & à tergo steti, tractans apud
metipsum ne forte ego, qui notus sum
ni, mittar.

Dum hæc mecum tacitus voluerem, an-
tis omnibus, remansi solus in publico, vnde
tusq; à iudice propius accedo, cuius virtus
atque splendorem contuens cœpi hebescere
ctus titubare præ metu. Et ille: Ne tim-
as puer, inquit, sed vade, dic presbytero
li. veni ad respondendam causam, quia
donius te accersiri deprecatus est. Tu ve-
ne moram facias ad eundem: quia sub
di testificatione mihi præcepit, Rex illi
hæc loqui, dicens: Si tacueris, morte pe-
na morieris. Hæc eo loquente, exterritus
presbyter, elapso de manu calice, reddidit
spiritum; ac de recubitu ablatum mortuum
pulturæ mandatus est, possessurus infernum
cum satellite suo. Tale iudicium super
tumaces clericos Dominus in hunc præter-
modum, vt vnus Arii fortiretur mortem
us tanquam Simon Magus. Apostoli
cti oratione ab excelsa arce superbia
ceps allideretur: qui non ambigunt
riter possidere tartarum, qui simul

runt nequiter contra sanctum Episcopum
sum.

Theodobertus, Fræcorum in Gallia Trans-
alpina Rex, princeps iuuenis, animosus, &
gloriæ cupidus, nominis tantum celebra-
tem affectans in Italiam transire constituit,
quamuis nullo occupandæ illius iure nitere-
tur. Animi enim superbia elati nullum ha-
bent conscientiæ respectum etiamsi iniqua
postulent. Cæterum eam fortunam exper-
tus est, vt quo die flumen Rubiconem trāsijt,
nuncium de regni vniuersi defectione acce-
perit, quod certe non absque singulari Dei
permissione factum. iustissimum enim est,
vt sola iustitiæ diuinæ vltione regnis suis ex-
uatur princeps, quicumque stultitiæ tantum
humanæ impulsu regna inuadit aliena. Re-
cte nulli celerius homines incidunt in ma-
lam fortunam quam qui aliena concupis-
cunt. Baronius anno Christi 540. ait eum
magno animo inuasisse Italiam, & magnum
in Picenum vsque duxisse exercitum, sed lue-
exagitatum admodumque debilitatum & im-
minutum re infecta redire ad propria co-
actum esse.

Anno Chr. 1312. duo fratres Nobiles in Hi-
spania de altissima rupe (vel turri) præcipientes
dati sunt neque facti crimen (perduellionis,
in cuius suspicionem venerant) neque conui-
cti: illud vnum Dei & hominū fidem testati,
innocentes se mori, atq; adeo Ferdinādo III.

Regi

2.

Rubicon
olim Gale
lis Cisalpi-
nis Italisq;
veteribus
terminus
erat. Sidon
Dum plus
volumus
etiā quod
minus est
amittimus
Ambr.

3.

Fulg lib. 7.
c. 6. Nacl.
gen. 19. 10.
Marian li.
3. de Rege.

Rege diem ex eo die trigesimum dicere, die ad diuina tribunalia disceptaret. & hisce bis Regem adoriuntur: Cum nec iuri metuendo nec nobis relictus sit locus, non die 30. iudicio sistere mandamus ante mi & incorrupti iudicis thronum ubi iustum æquiori bilance trutinabitur. Anno ipso die 7. idus Sep. vt Rex leuiter tentatitudine se somno à prandio daret exstinguere inueniretur (cum ab aulicis somnolentiori indulgere crederetur) Sic opinio menter confirmata fuit, viros eos innotuerunt perijisse, ipsi Regi ex hoc casu Ferdinandus vocati cognomen est factum. Erat iste princeps intractabilis in ira cum recens iniuriam prouocabat, quæ magna labes est, sapientia statu mentis deturbat.

Ritius li 3.
de regibus
Hisp. Ma.
riana li 15.
ann. Hisp
c. 11.

Fulgos li 1.
c. 6 Naucl.
gen. 19.
An. Syl. Eu
ropea hist.
c. 43
Christian.
Masscus, &
Meierus
li. 2. ann. &
lib. 17. chr.
Masc.
Onuphr. 26
Clemēs V.
Tēplario-
rū equitū
Ordinem

Cum Philippi regis Galliarum cognomen Pulchri opera & suauis Clemens V. Pontifex Neopolitanum equitem quendam Hieronymum (vel Templariorum) Ordinem inuenerat ut viuis cremaretur & in Vasconiarum Burdegala vrbe ad supplicium deduceretur. Interfuit in fenestra Pontifice ac Rege. Magna voce in hæc verba prorupit: Facile Clemens tyranne, posteaquam mille homines mortales nullus iam superest, ad quem referam pro graui morte, qua me per iniuriam fecis, ad iustum iudicem Christum, qui non demit, appello, ante cuius tribunal te veni vna cum Philippo Rege tanti mali susceptor.

ante eum intra annum diemq; ambo appareat, ubi causam meam exponam & ius sine praeiudicio vlllo affectu ministrabitur, vterq; vix elapso tempore quod dictum ab equite fuerat, interijt.

damnauit,
& eorum
multos
supplicio
affectit.

Franciscus à Britannia Armoricae dux, Aegidium fratrem à consiliarijs laesæ maiestatis falso accusatum in carcerem cōiecit, vbi cum horrendo famis supplicio necaretur, situ & inedia consumeretur, fatalem diem tanti tormenti metā esse praeuidens. aduocato ad conscientiae instructionem pro viatico sui itineris praeeparando, Monacho Franciscano, fidem ab eo accepit, vt fratri renunciaret intra quadragessimum diem ad Dei tribunal se sistere oportere. Franciscanus cum ducem in finibus Normanniae inuenisset, mortem fratris eiusq; ad summi Dei iudicium appellationem illi renunciauit, dux eo nuncio perterritus ingenti symptomate corripitur & paulatim morbi sequitua tabescens ad diem condictum è viuus sublatus est, principatum cum vita amittens.

5.
Ex Britanis Chroni
cis hausit
Petrus Ma
thæus Se
quanus.
Fulgof 16.
Vide Aen.
Syluium
in Europa
c. 43. & p.
Scheretij
Postillam
2. Dom.
adu.

Rudolphus dux Muscouiae cum odij pestilentis infidias moliretur aduersus quendam equitem auratum, eum vinctum & sacco inclusum in profluentem conijci iussit. Eques iam in sacco coniectus nondum tamen inclusus cum ducem, qui ad spectaculum accesserat in fenestra eslet conspicatus alta voce clamauit, Dux Rudolphe ad tremendum Dei tribunal te voco, vt causam assignes cur me
imme-

6.
Petr. Ma
thæus Se
quanus.
vide horo
logiū prin
cipum An
tonij de
Gueuaræ.

Vi. Bellar. immerentem tam acerba & indigna
 to. 3. lib. 6. perimus. Dux eam citationem cum rilo
 de am. is. piens intrepide respondit: Benè præ
 grat. c. 9. 10. tum adero. Exacto prope anno dux
 11. 12. 13. vbi briculam incidit, & appellationis reco
 enumerat astantibus dixit: Nunc mortis meæ temp
 morbos seu stat ad iudicium eundum, & breul pol
 vulnera tuus est.

Thomas Cantipratensis alias Brabant
 in lib. Apum: Monasterium D. Iacob
 Delr. disq. Leodium ait, notum multis est & acc
 mag. li. 4. istud quidem adolescens, confobrinu
 c. 4. q. 4. f. 1 ris Præpositi causa deuotionis & relig
 intravit, quod vt audiuit Præpositus
 tulit, mox forti manu collecta satellit
 trat violenter cœnobitū, rapit iuuenem
 datum sancto habitu sæculari induit.
 ergo monasterij collectis primoribus
 tis, Episcopo conqueritur & totum cler
 tantis iniurijs interpellat Hoc autem
 dignanter audire vix vellet Episcopus
 batē potius duris verbis impeteret, h
 bas genibus cum moderamine verbor
 xit, iudicem contra te (o Præposite) n
 habere non possum, & ideo contra te
 summum iudicem interpello vt intra
 vterq; nostrum cōpareat coram illo
 tiam pro meritis accepturus. Ad hoc
 cachinnans cum suis irrisit hominem
 spreuit & repulit exprobratum. Quid
 quadragesimo die circa nonam mort

dictus Abbas, & eum pro eo solemniter pulsaretur, sedens in balneo Præpositus quæsiuit à circumstantibus quid hoc esset? moxque quidam ingrediens respondit, Abbatem D. Iacobi modo esse defunctum & pro eo pulsationem fieri tam solemnem. ideo ergo recordatus Præpositus quadragesimum diem esse quæ se citatum audiverat ab Abbate, consternatus animo dixit suis, cito videte quid faciam? moriturus ego sum, comparere me hodie summi iudicis aspectibus oportebit. Nec mora, post verba hæc, cum balneum egredi festinaret, in adstantium manibus cum diro eiulatu & vocibus expiravit: ibi proculdubio respondere compulsus ubi caussarum strepitus cessant, iurisperitorum aduocatio cõtescit, ubi nec preces nec precium liberabunt.

8.
Menvercum Paderbornensem Episc. graui contumelia Corbeiensis quidam monachus affecerat (sacrum enim Missæ officium peragere volenti sacras vestes tradere recusavit) cui Episcopus, redditurum altissimo fastigationem prædixit. Monachus floccipendens risit Episcopum. Ecce moritur antistes & nihil mali sentiens ante monachus, in ipsa hora mortis Episcopi expiravit. Crantz. lib. 4. metrop. c. 4.

9.
Paucis annis postea Henricus Moguntinus (vel secundum alios VVormaciensis) Episcopus falso & per calumniam Arnoldi
accu-

accusatus & per præuaricationem Cardinalium duorum, à Pontifice Eugenio 3. ad cognitionem delegatorum, depositus (Arnoldo suffecto) fuit: sed ad iustitiam Deum interposita appellatione, septimo anno mortuus fuit. Eius audita morte, ab eo illi Cardinales obiere subito, alter de propriis arrodens, alter in latrinis Arripente. Conrad. in chron. Muguntino.

10.
lib. 4. hist.
aquilon.
c. 20.

In vicina Germaniæ Gothia Ioannes (vt scribit Olaus) quendam capitaneum iusserat, is genibus innixus, en moriente, inquit, teque voco hac hora ante tribunal Dei, vt respondeas cur me innocentem tibi condemnes. Vix autem miser carnificum obruncatus fuerat, cum etiam iudex quo corruit exanimis.

11.

Saul punitur cum tribus filijs 1. Reg. 22. Daud contra iniustam persecutionem suis implorauerat (1. Reg. 24.) auxilium Dominus, &c. vt & (2. Par. 24.) Zacharia contra Ioadem. Vide epitomen Postillæ P. 2. reriij con. 2. Dom. 2. Aduentus.

Gen. 19. 26
Vide in loco de impijs in parentes ex
emp. 4.

O B I N O B E D I E N T I A M G R A T I A M
ter à Deo puniti.

1.
2.

Adam ob inobediētiam Paradisi abatus est. Gen 3 &c. Vxor Loth ob inobediētiam conuersa est in statuam salis, quia contra datum angelicum respexit retro. Aug. de ciu. Dei c. 30. prohibiti sunt qui libera-